

DET KAUSALA OCH DET MENTALA

Förstajaget och dess energier

Förstajagets medvetenhet kan styras av det mentala, som i sin tur kan styras av det kausala. När monaden förvärvat kausal och högre medvetenhet, är mentalmedvetenheten – om monaden alls behåller den – alltid underordnad denna högre och ingår i dennas undermedvetenhet, liksom fysisk och emotional medvetenhet delvis ingår i människans undermedvetenhet. Hos övermänniskliga och gudomliga kollektivväsen har de ingående monadernas isolerande självmedvetenhet sjunkit ner i det undermedvetna, och deras oavbrutna uppmärksamhet är vimedvetenhet bortom mänsklig förståelse. För människan, monaden i fjärde naturriket, gäller att först nå full självmedvetenhet i förstajaget och använda förstajaget i arbetet för gruppens bästa. Detta är vägen till att efter hand uppgå i allt större kollektivjag.^{7.2.2}

Om under förstajagets utveckling också kausalmedvetenheten växer, kännetecknas detta förstajag av idealitet, tjänande av gruppen och offervilja.

Det är därför alla riktiga esoteriska skolor betonar motivet. Människor, som är starkt individuella och börjat utveckla gruppmedvetenhet, finner vägen till esoteriska skolor och måste där få ledning i arbetet med att aktivera kausalmedvetenheten, så att monaden med denna kan styra förstajaget.

De viktigaste kännetecknen på de förstajag, som ännu inte är styrda av kausalmedvetenheten, är härsklustnad, äregirighet, högmod och brist på kärlek till helheten, ehuru de ofta har kärlek till dem som är nödvändiga för dem eller deras välmående.

När gruppmedvetenheten stadigt växer, ser individen denna såsom ett redskap för tjänande och vilja till självuppoffring för enhetens bästa. När individen uppnått detta stadium och där prövats med avseende på nödvändiga egenskaper och förmågor, är han mogen för lärjungaskapet.

Problemet består i att avgöra var på utvecklingsstegen individen just nu befinner sig. Varje människa har en lång rad liv bakom sig. Somliga är nu på väg att utveckla en dominant och självisk personlighet. Detta är framåtskridande för dessa lika mycket som förvärvet av lärjungaskapet är det för aspiranten. Andra är redan utvecklade personligheter, experimenterar med den energi som strömmar genom dem och samlar omkring sig de människor som svänger på deras våglängd och som vill taga del av deras budskap. Därav de många små grupper som bildats överallt i världen och verkar på alla områden för mänskligt uttryck. Andra har kommit över detta stadium, är i färd med att decentralisera sig från förstajagets uttryck i människans tre världar (47:4–49:7) och drivs av energier från kausalhöljet och andratriaden. När de arbetar, strävar och kämpar, gör de inte längre detta för att ge utlopp för sitt förstajag, göra intryck på världen eller magnetiskt samla människor omkring sig som ser upp till dem och så ger näring åt deras högmod, ärelustnad och känsla av märkvärdighet. De börjar se tingen i ett nyare och sannare perspektiv. I helhetens ljus försvinner det lilla självets ljus.

När människan nått detta stadium av osjälviskhet, tjänande, underkastelse under alljaget och självuppoffring för gruppen blir drivkraften, kan hon upptagas i den grupp av vetande arbetare som är planethierarkins avspegling i fysiska världen.^{7.2.14-19}

Det mentala såsom hinder för det kausala

Det lägre mentala – i synnerhet 47:6 och 7, i mindre mån 47:5 och i minsta mån 47:4, vilka två sistnämnda kan nås av kausalideer – torde kunna ge anledning till en längre utredning, men här får det räcka med att påpeka några få av de sätt, på vilka det hindrar individen att nå kontakt med högre medvetenhet, det vill säga kausal och högre.

Genom sin intensiva stimulerade verksamhet hindrar det mottagandet av inspiration från det kausala och högre. Det verkar som ett mörkt draperi som utestänger den högre inlysningen.

Endast om detta överaktiva mentala stadgas och når en stabil vila, kan denna inlysning tränga ner genom inkarnationshöljerna till fysiska hjärnan och så bli tillgänglig för praktiskt tjänande.

Andratriadens visdom finns till för förstajagets bruk men hindras genom det mentalas utläggningar. När den mentala energin är för intensiv, bildar den en ström, som hindrar kausala ideer från att strömma ner i mentalhöljet och mentala 47:5 från att taga emot dessa. Först när den mentala energin skolats och reglerats, kan den fulla inlysningen i fysiska hjärnan åstadkommas genom tre energiers förening: kausala, mentala och eteriska. När de tre förenats, kan allt som hindrar människans frigörelse brännas bort.

Genom urskillningen – en förmåga hos mentalhöljet – skolas förstajaget i att skilja verklighet från överklighet, jaget från icke-jaget. Därefter följer ett skede, där monaden med nödvändighet har sin uppmärksamhet riktad på förstajaget och dess höljen och där således mottagligheten för inflytanden från andratriaden och Augoeides liksom förståelsen för medvetenhetsutvecklingen är ringa. Först när människan snabbt urskiljer sanning från lögn i det som når henne och väljer sanningen, öppnas esoterikens väg för henne. Då kan hon också lära sig att styra det mentala i stället för att styras av det. När det mentala blir enbart ett redskap, kan det börja fullgöra sin rättmätiga uppgift att vara uttolkare av det kausala.

Det mentala hindrar också på ett annat sätt. Så länge som det mentala med sin rastlösa aktivitet behärskar förstajaget, kan aspiranten inte samarbeta med andra levande väsen tillhöriga flera evolutioner. Även om han har en teoretisk förståelse av livslagarna och medvetenhetsutvecklingen, räcker det inte, utan enhetsmedvetandet måste behärska det mentala. Det mentala skiljer, enheten förenar. Det mentala sätter upp en mur mellan människan och andra väsen. Enheten bryter ner alla murar och sammansvetsar olika grupper, så att de ingår förening. Det mentala stöter bort med starka vibrationer, sliter sönder och förstör, medan enheten åstadkommer sammanhållning och helande.^{1.4.23-27}

Omorienteringen från förstajaget till andrajaget

Fram till aspirantstadiet har inkarnationshöljerna (47:4–49:7), deras medvetenhet och förhållande till omgivande fysiska världen intagit främsta rummet i monadens erfarenhet. Nu blir däremot en omorientering möjlig, så att monaden i kausalhöljet blir viktigaste faktum för aspiranten. Han inser också att förhållandet till omvärlden (avseende materiaspekten, höljerna) innefattar både fysiska världen och de överfysiska världarna. Hittills har människan i sitt förhållningssätt beaktat endast det som ryms inom den normala mänskliga evolutionens materiaspekt.

Denna materiaspekt har hon brukat, och den har behärskat henne. Hon har också fått lida av den och därför med tiden gjort uppror, av övermättnad, mot allt som hör till den materiella tillvaron. Missnöje, avsmak och utmattning kännetecknar ofta dem som står på tröskeln till lärjungaskapet. Ty lärjunge är en som söker lära sig en ny rytm, inträda på ett nytt erfarenhetsområde och gå i deras fotspår som före honom vandrat den väg som leder från mörker till ljus, från överklighet till verklighet. Lärjungen har upplevat de njutningar och glädjeämnen som förstajagets världar kan erbjuda och insett deras oförmåga att tillfredsställa och kvarhålla honom. Nu befinner han sig ett tillstånd av övergång mellan en gammal tillvaroform och en ny, mellan medvetenhet i inkarnationshöljerna och medvetenhet i kausalhöljet.

Hans insikt och urskillning växer sakta men säkert, allteftersom hjärnan blir i stånd att taga emot inlysning från kausalmedvetenheten via mentalmedvetenheten. När kausalmedvetenheten utvecklas, blir nya kunskapsområden tillgängliga.

Det första kunskapsområde som mottar inlysning avser alla former i människans tre världar: fysiska världen (etervärlden inräknad, 49:2-7), emotionalvärlden (48:2-7) och mentalvärlden (47:4-7). Därigenom blir aspiranten på lärjungaskapet varse de egna inkarnationshöljerna (som motsvarar dessa tre världar), deras natur och funktioner, och börjar inse hur mycket fånge han är i dessa höljens mekaniska och automatiska aktiviteter. De hinder, som

står honom i vägen på vandringen mot målet, avslöjas för honom och hans problem preciseras. Ofta frestas han då att fälla modet. I sådana stunder skall han dock minnas att i den mån han bereder sig att använda sina ökande krafter i mänsklighetens tjänst, skall Augoeides hjälpa honom med sin inspiration.

Allteftersom han framhärdat och kämpat, övervinner sina problem och bringar sina begär och tankar under kontroll, öppnas det andra kunskapsområdet, kunskapen om Augoeides, kausalhöljet, kausalmedvetenheten och honom själv såsom (i början endast sporadiskt) kausaljag. Därmed börjar han bli medveten också om ursprunget till den energi som givit upphov till de lägre världarna (47:4–49:7).

När han väl är stadgad i vetenskapen om sig själv som begynnande kausaljag och i medvetandet om vad han i kausalmedvetenheten ser, hör, vet och får kontakt med, finner han också läraren, kommer han i förbindelse med dennes grupp av lärjungar, blir han klar över den del av det gemensamma arbetet han har att åtaga sig och utföra i fysiska världen. Så minskar efterhand inkarnationshöljens automatiska, okontrollerade aktivitet och träder människan i alltmer medveten kontakt med läraren och hans grupp. Men detta följer efter att det lägre har inrätats med det högre och inlysningen har trängt ner i hjärnan.^{1.1.20-25}

Aspirantens och lärjungens förvärv av mental och kausal medvetenhet och vilja

De olika slags energier, som når människan och medverkar i hennes utveckling, utgör hennes erfarenhetsfält. Dessa två faktorer – utveckling och erfarenhet – skall alltid betraktas såsom förenade, ty de betingar varandra. När man gör erfarenheter i förstajagets världar (47:4–49:7), utvecklas samtidigt medvetandet, förutsatt att man bearbetar erfarenheterna, ty gör man inte det, blir man stående på samma nivå i hundra inkarnationer eller fler. Då denna utveckling medför ständig förändring i uppfattningen och därav följande ständigt omriktande till nytt medvetenhetstillstånd, leder den nödvändigtvis till ny erfarenhet – erfarenhet av nya företeelser, nya och dittills okända tillstånd av vara. Därför reagerar lärjungen ofta på att det för honom ännu inte finns något tillstånd av frid. Frid var målet för aspiranten i fjärde rotrasens epok. Förverkligande är målet för aspiranten i femte rotrasens epok. Han kan aldrig leva i det statiska, kan aldrig vila, anpassar sig ständigt till nya villkor, lär sig ständigt att fungera i dessa och finner dem sedan försvinna för att i sin tur bereda plats för nya. Detta pågår tills medvetandet stadgats i det begynnande andrajaget. Då vet sig den invigde vara den frigörande enheten, som betraktar det fornbundna livets (47:4–49:7) överkliga gyckelspel.

Han övergår från en förnimmelse av enhet till en förnimmelse av dualitet och därifrån till en högre enhet. Först identifierar sig jaget med grovfysiska materien och organismen, 49:5-7, till den grad att för jaget all dualitet försvinner i illusionen om att jaget är formen och att formen är allt som finns. Därpå följer det stadium, där det i formen inneboende jaget börjar bli medvetet inte bara om formen utan även om sig självt. Talet om jaget och icke-jaget, jaget och dess höljen, motsvarar då jagets egen erfarenhet och insikt. (För att nå tillräcklig insikt och klarhet om detta förhållande mellan jaget och dess höljen måste jaget undervisas om att det har andra höljen förutom organismen och att inget av dessa höljen är jaget. Endast hylozoiken ger denna undervisning, eftersom den äldre esoteriken aldrig klargjorde att jaget är en uratom, en monad, utan identifierade jaget med något högre hölje, kausalhöljet eller högre.) På detta av dualitet präglade stadium står aspiranten. Även lärjungen står där ända tills han påbörjar skolningen inför tredje initiationen, är ett begynnande kausaljag. På detta dualitetens stadium härskar länge höljenas medvetenhet över jagmedvetenheten. Sedan kommer ett liv eller flera, där ingendera dominerar, utan ett slags balans uppnått, dock en balans som präglas av inaktivitet och tröghet. Därefter förskjuts tyngdpunkten till jagmedvetenhetens fördel, så att denna börjar dominera. Likväl kan även därefter jaget ibland identifiera sig med någon av höljesmedvetenheterna. På tredje stadiet når jaget den verkliga enhet, där det lever helt i medvetenhetsaspekten och icke

identifierar sig med något inkarnationshöljes medvetenhet. Åtminstone kausal självmedvetenhet fordras för detta, eftersom först denna möjliggör permanent självmedvetenhet.

Liksom emotionalhöljet är aspirantens slagfält, är mentalthöljet det hölje, vari lärjungen prövas. Aspiranten får lära sig att styra det emotionala genom det mentala, men lärjungen måste lära sig att styra det mentala genom det kausala. Hårtill får lärjungen ledning av Augoeides.

I detta arbete med sig själv genomför aspiranten den medvetenhetsutveckling som planet-hierarkin avser för hela mänskligheten och började genomföra från och med tredje rotrasen men tvangs avbryta efter svarta prästerskapets uppror i Atlantis.^{7.1.1-4}

Det är lättare att uppfatta de mentala energiernas tendens och funktion i mänskligheten såsom kollektiv än i den enskilda individen. Endast få människor använder mental energi medvetet, och endast få kan därför förstå vad det verkligen innebär. I ökande mån skall människor såsom individer komma i besittning av denna intellektuella förmåga, men ännu är det knappt en på tio tusen som använder denna inneboende kraft, mentalviljan, och medvetet fungerar i mentalthöljet.

I mänskligheten såsom helhet har emellertid mentale energin haft en mycket bestämd inverkan och givit iögonenfallande resultat. Genom minnen av utstånden smärta och därpå följande reflexion har människan lärt sig vad hon skall undvika och vad hon skall främja i fysiska världen. Genom urskillning ifråga om ideer och tankar har människan lärt sig vad hon skall bygga sina allehanda verksamheter på, även om hon haft ett ofullkomligt begrepp om ideernas verkliga natur och även om hennes tillämpning av de sanningar hon uppfattat varit högst ofullkomlig. Att hon ofta väljer ovist, att de tankar som styr gruppens handlingar inte är de högsta, att allmänna opinionen formas av personliga och själviska intressen är tyvärr sant. Likväl arbetar sig människan fram, genom smärta och förmågan att välja bland ideer, till full frihet och fullt herravälde över jorden.

Bland det första, som varje aspirant har att lära, när han söker fatta det mentalas egenskaper och rätta bruk, är att deltagandet i allmänna opinionen måste ersättas med individens eget rättsmedvetande och sedan att detta individuella medvetande skall så användas och koncentreras att det ses i sin rätta relation till det kausala och kan användas såsom redskap för aktiveringen av den alltjämt i stort sett passiva kausalmedvetenheten och för utbyggandet av kausalhöljet med verklighetsideer. I denna kausalmedvetenhet uppenbaras planen och avsikten med det planetariska kollektivväsendet, och i förståelsen av de ideer som Protogonos sänder ner och som kausalmedvetenheten i 47:1 börjar uppfatta, om än svagt, utplånas all mänsklig själviskhet och egennytta. Genom rätt förståelse av emotionalmedvetenheten och rätt användning och kontroll av emotionalhöljet och dess medvetenhet kan människan ingå i kausalhöljets enhetscentrum och veta utom all gensägelse att allt är gott, eftersom allt är kärlek (allt från och med 47:3 uppåt styrs enligt livslagarna, men tyvärr inte allt från och med 47:4 nedåt). Genom rätt förståelse av mentalmedvetenheten och rätt bruk av mentalviljan kan människan ingå i kausalhöljets kunskapscentrum och veta att allt är väl, eftersom allt är planerat, och att planetregeringens plan förverkligas.

De atlantiska adepternas arbete bestod i att lära människorna att kosmiska totalmedvetenheten är kärlek. De ariska adepternas arbete består i att lära att världsmedvetenheten är vilja, att lära de människor, som är mogna för detta, hur de skall aktivera mentalviljan. Dessa människor sätts därmed i förbindelse med planetväsendets hjässcentrum.^{6.8.6-9}

Tränandet av mentalthöljet har ett värde, och när många underlåter att studera dylika detaljer hörande till esoteriska världsåskådningen och gömmer sig bakom ett framhållande av esoterisk livsåskådning, beror det bara på en inneboende mental lättja. Det som ni nu får är ändå bara esoterikens elementära grunder, dess ABC. Men öda ingen tid på alltför detaljerade slutsatser. Allt som nu är möjligt är en bred allmän framställning, tålmodig återhållsamhet, en beredskap att inse den fysiska hjärnans begränsningar och godtagandet av hypoteser. Betrakta dessa hypoteser

såsom möjliga, så länge som de inte motsägs av ert förnuft eller av planethierarkins budbärare tidigare lämnade fakta. Esoterikern dogmatiserar inte. Han bara lämnar viss information, vars riktighet han överlåter åt framtiden att bevisa. Han ber lärjungarna notera sådant som de nu finner egendomligt och rent av motsägande för att se om de inte i framtiden får det klarlagt, utrett och därmed lättare begriper det. Liten kunskap leder till mycken förvirring, såvida den inte läggs åt sidan för att brukas i en framtid, när åratals undervisning har ökat kunskapsfonden.^{6.8.15}

Det mentala är den formbyggande förmågan. Tankar är ting; tanke är form, vibration, medvetenhet. Det kausala är den mönsterbyggande förmågan, det högre intellekt som arbetar med de ritningar enligt vilka formerna byggs. Det essentiala är den förmåga som låter människan träda i förbindelse med enhetsmedvetenheten och uppfatta planen syntetiskt, fatta vissa hierarkiska ideer.

Målet för aspirantens hela arbete är att förstå det mentala, det kausala och det essentiala, vilka han har att arbeta med. Detta arbete kan därför sammanfattas såsom följande:

1) Han får lära sig att tänka, att upptäcka att han har ett redskap som heter intellektet och komma underfund med dess förmågor. Detta stadium avser huvudsakligen 47:5 och 47:4, ty 47:7 och 47:6 har i stort sett avklarats på emotionalstadiet.

2) Därefter skall han nå bortom sina tankeprocesser och tendenser till formbyggande för att upptäcka de ideer som ligger bakom den gudomliga tankeformen, världsprocessen, och så lära sig arbeta i enlighet med planen, låta det egna tankeformbyggandet underordnas kausalvärldens ideer, 47:1-3. Han får lära sig att tränga in i idévärlden, tillgodogöra sig ideernas kunskapsinnehåll och börja arbeta med de grundläggande mönster, enligt vilka den lägre manifestationens former (47:4–49:7) bildas.

3) Efter att ha utvecklat denna kausala idémedvetenhet, måste han fortskrida ännu längre, tills han inträder i essentialmedvetenheten (46) och tillgodogöra sig dess ideer för att använda dessa såsom grundval för allt sitt arbete och handlande.

4) Därefter följer arbetet med att medvetet bygga tankeformer enligt dessa 46-ideer. Detta arbete utföres i meditation.

Denna utvecklingsprocess (sammanfattad i punkterna 1–4) kräver många inkarnationer, fyllda med ändamålsenligt och nyttigt arbete. Först på nästa stadium, kausalstadiet (idealitetsstadiet), blir det möjligt för individen – som nu inte längre är aspirant, utan antagen lärjunge – att tränga in i kausalvärlden och tillgodogöra sig kausalideernas kunskapsinnehåll. Också kausalstadiet (med sju nivåer) kräver vanligen flera inkarnationers hängivet arbete, och först i slutet av detta stadium kan den invigde inträda i essentialvärldens (46-världens) lägre regioner.^{6.8.18-24}

I den atlantiska rotrasepoken hade planethierarkin till mål att väcka kärleken hos människan såsom ett steg mot att väcka hjärtcentret. För att göra detta var lärarna vid denna tid själva avsiktligt fokuserade i hjärtcentret och valde att arbeta helt och hållet genom detta. Därvid underordnade de sin mentala förmåga och mentalenergi det bruk de då hade för denna, vilket var mycket ringa och egentligen först när de invigde tränades inför tredje initiationen. I vår ariska rotras råder det omvända förhållandet. Hierarkin arbetar nu helt och hållet i kausalmentalvärlden men bygger hela sin insats på vad som i det förflutna utträttats i samband med hjärtcentret. Fram till tredje initiationen får lärjungarna alltså sträva att arbeta helt med mental energi, anstränga sig att styra, bemästra och använda denna. Därefter inriktas deras strävan på att föra ner kausalmedvetenheten och kausalviljan till det mentala. Meningen är att de skall med kausalviljan styra hela förstajaget. När detta är uppnått, kan 46-viljan börja styra kausalmedvetenhet och vilja. Innan lärjungen förmår detta, behöver han många liv till att steg för steg erövra det kausala och glimtvis börja uppfatta även det essentiala (46). Fram till tredje initiationen är emellertid den vaknande kausalmedvetenheten den härskande faktorn och inte 46-medvetenheten. Efter tredje initiationen, som markerar det definitiva utträdet ur formbunden medvetenhet (47:4 och lägre), kan den invigde börja fungera i värld 46. Därvid skjuts

det mentala stadigt i bakgrunden, tills det blir en del av det undermedvetna. Intuitiv förnimmelse, klart skådande, direkt kunskap och förmåga att använda 46-medvetenhetens odifferentierade energier är de ariska adepternas huvudsakliga särmärken. Ordet ”odifferentierad” brukas här i betydelsen av frihet från mångfald. Kausalviljans bundenhet till något av de sju departementen har ersatts av essentialviljans fria bruk av alla sju typenergierna.

Den vilja, som förmedlas genom den av monaden kontrollerade kausal-mentalmedvetenheten, framträder såsom sju typer av energi, vilka motsvarar de sju mänskliga typerna. Det handlar alltså om sju typer av kausal-mental medvetenhet och vilja, som beror av de sju departementen. Denna uppdelning och differentiering i sju typer behärskar människan till tredje initiationen (tills hon blivit kausaljag). Genom sin typtillhörighet föres människan in i vissa större typbestämda aktiviteter och livsriktningar. Denna typtillhörighet och typverksamhet beror på att varje människas kausalhölje tillhör någon av de sju typerna. Typbestämd är också mänsklighetens uppdelning i de sju stora grupper, genom vilka energier från de sju planetariska departementen fokuseras.

På enhetsstadiet (46) och högre stadier, där materiaspekten har förlorat sin makt, försvinner även dessa uppdelningar och uppfattar den invigde planen såsom ett helt, känner Livet i dess väsentliga enhet och börjar få insikt om vad termen ”tredjejaget” betyder.

Lärjungarna måste alltid minnas att uppdelningar och indelningar är alster av mentalmedvetenheten, beror på mentalenergin kontroll av materieförmer. Det är nära nog omöjligt för lärjungen att övervinna bundenheten vid dessa skillnader, förrän han fullständigt övergått till andratriaden, blivit 46-jag, och lämnat förstatriadens herravälde. Fram till tredje initiationen innebär även medvetenhetsaspekten dualitet: jagmedvetenheten och materien, jagmedvetenheten och höljena, iakttagaren och det iakttagna, älskaren och den älskade, sökaren och det sökta. Det är först när tredjetriadens energi vid tredje initiationen börjar uppfattas, som det här sagda motsvarar lärjungens egen insikt.

Lärjungens kamp med att bemästra kausal-mentalvärldens energier kan sammanfattas i tre yttranden:

1. Arbete i kausal-mentalvärlden framkallar uppfattning om dualitet. Lärjungen söker bli självmedveten i kausalhöljet och därifrån styra inkarnationshöljerna. Målet är att inkarnationshöljerna inrätas med monaden, självmedveten i kausalhöljet. Första steget i denna riktning tar lärjungen, när han börjar upphöra med att identifiera sig med inkarnationshöljerna och dessas mekaniska medvetenhetsfunktioner och under denna övergångsperiod inser att han är en dualitet.

2. Rätt använd blir kausal-mentalmedvetenheten därför ett redskap för uppfattningen av två slags verklighet: kausalvärldens (47:2,3) och människans tre världars (47:4–49:7) verklighet. Den är den förmedlande principen i detta mellanskede, där tvåfaldig uppfattning råder.

3. I ett senare skede blir inkarnationshöljerna så väl inrätade med kausalhöljet att dualiteten försvinner och kausalmedvetenheten, väl aktiverad, onödiggör all lägre medvetenhet.

När mentalhöljets materia aktiveras uteslutande av monaden, självmedveten i kausalhöljet, och när monaden därtill kan börja uppehålla sig med självmedvetenhet i sitt begynnande essentialhölje (i början blott korta stunder, senare allt längre) och (svagt) uppfatta även 45-viljeenergin, då har kausaljaget byggt den bro (antahkarana) som inrätar icke endast förstatriaden med kausalhöljet utan även kausalhöljet med andratriaden. När kausaljaget gjort detta, har kausalhöljet fyllt sitt ändamål, behövs inte och upplöses därför. Augoeides har gjort sitt arbete och befrias från förbindelsen med människomonaden. Monaden kan då upplösa förstatriaden, eftersom den inte behöver inkarnera mera. Den kan också behålla förstatriaden, om den avser att senare verka i människans världar, och bygger då, med vilja riktad genom förstatriaden, höljen i dessa världar. Monaden kan då (såsom 46-jag) arbeta genom och med energi, såsom planetregeringens plan diktarar.^{7.1.23-31}

Att välja rätt handling under kausal inspiration

Det finns så många verksamhetsområden, där den kausalt inspirerade aspiranten eller lärjungen kan göra sin kraft gällande. Det är inte lätt att nå klarhet om vilket val som är det bästa. Finns då något kännetecken, på vilket en människa kan veta vilket av flera möjliga verksamhetsområden hon bör välja? Finns något som osvikligt kan hjälpa henne att välja rätt handling och gå den rätta vägen? Frågan avser valet mellan två handlingsvägar, som båda är rätta och riktiga.

När människan skrider framåt i medvetenhetsutveckling, ställs hon inför val, som kräver allt finare urskillning. Den ringa utvecklades grova urskillning mellan rätt och orätt ersätts av den finare distinktionen mellan rätt och rättare eller högt och högre, och rättsuppfattningen utformas med den största noggrannhet och insikt. I livets påfrestningar och under det ständiga trycket på envar av de andra som ingår i gruppen blir problemet ofta mycket svårt.

När valet står mellan det som gagnar individen och det som gagnar gruppen, är det lätt att välja rätt för den som äger urskillning och axlar sitt rättmätiga ansvar. Därefter kommer urskillningen mellan det mer och det mindre ändamålsenliga, och då skall fysiska världens faktorer såsom rätt tid, rätt plats, rätta människor och rätt hushållning med ändliga ekonomiska etc. resurser beaktas.

Likväl kan det uppstå lägen, där det också efter dylika uteslutnings- och urskillningsförfaranden alltså finns ett val mellan två skenbart lika goda alternativ och där varken sunda förnuftet eller urskillningen på grundval av både exoterisk och esoterisk kunskap kan visa vägen. Viljan är att göra det enda rätta och handla så, att det gagnar gruppen bäst utan tanke på individens egen nytta. Men insikten och förståelsen räcker inte till. Vad skall aspiranten då göra? Ettdera av två:

Antingen kan han välja den handlingsväg som synes honom klokast och bäst. Detta förutsätter lagtillit, i synnerhet tillit till skördelagen, men även tillit till självförverkligandets lag. Aspiranten visar då den fasta själv tillit, utan vilken han inte kan utveckla vare sig egenarten eller övermänskliga medvetenhetsslag. Detta innefattar också förmågan att gå framåt på grundval av fattat beslut, stå för detta och dess följder utan ängslan och beklagande.

Eller kan han vänta i förlitan på att i sitt inre finna den rätta riktningen, i vetskap om att han med tiden når visshet, när alla dörrar stängts utom en, vilken är den han skall gå genom. Ty det finns bara en dörr, genom vilken en sådan människa kan gå. Hon behöver intuition för att välja denna rätta dörr.

I det första fallet kan människan göra misstag och därigenom lära sig och gå framåt. I det andra fallet är misstag uteslutna och kan hon endast handla rätt.

Det är således tydligt att det som avgör är förståelsen för vilket stadium man uppnått i medvetenhetsutvecklingen. Endast den långt framskridna människan kan veta vad som är rätt tid, rätt plats och rätta människor och kan urskilja det kausala från mentala och emotionala yttringar.

Den människa, som borde använda sitt sunda förnuft och handla efter sin mentala förståelse, skall alltså inte tillämpa den högre metoden. Hon har alltså att lära sig använda det mentala för att fatta rätt beslut och lösa sina problem. Med den metoden kommer hon att växa. Den intuitiva kunskapen hör till kausalmedvetenheten, och denna måste vara aktiv. Kausalmedvetenheten avser alltid gruppaktivitet, aldrig individens egna angelägenheter. Om man fortfarande är centrad i förstajaget, skall man inse det och använda den utrustning man äger. Om man däremot vet med sig om att man fungerar i det kausala och i tjänandet av helheten glömmer sig själv och sina själviska intressen, då som först kan man tillämpa den högre metoden. Då utför man vad plikten anvisar, åtar man sig det ansvar man är vuxen, fullgör man sin andel av gruppens arbete. Då öppnar sig också vägen framför en, medan man löser sin närmaste uppgift, fullgör sin närmaste plikt. Ur rätta fullgörandet av mindre plikter uppstår förmånen att fullgöra större plikter.

För den framskridne aspiranten beror alltså valet av rätt handling på en ändamålsenlig användning av det mentala, bruket av sunt förnuft och självglömska. Detta leder till pliktuppfyllelse. Också för lärjungen gäller allt detta och dessutom möjligheten att använda kausalintuitionen, som uppenbarar när han kan åta sig vidare gruppansvar vid sidan om hittillsvarande mindre gruppansvar. Intuitionen visar inte hur ärelystnaden kan gödas eller hur begäret efter själviskt framåtskridande kan tillgodoses. Intuitionen finner lagarna men visar ej individuell tillämpning för det lägre.^{1.2.15-24}

Lycka, glädje och sällhet

Det är till gagn att skilja mellan lycka, glädje och sällhet.

Lycka hör hemma i det emotionala och är en reaktion hos förstajaget.

Glädje är en egenskap hos det kausala (47:1-3). Den förverkligas i det högre mentala, 47:5 och 47:4, när detta inrätas med det kausala.

Sällhet hör till det essentiala, värld 46, enhetsvärlden.

Talar aspiranten om sin lycka eller sin glädje? Talar han om glädjen, måste han mena den som kommer av gruppmedvetenheten, gruppssammanhållningen, och inte alls kan tolkas såsom lycka. Lycka uppstår när förstajaget känner sig tillfredsställt, när det känner sig belåtet med omgivningen eller andra förstajag. Lycka är särjagets mål.

Men när vi söker leva i kausalmedvetenheten, blir förstajagets nöjen mindre värda och finner vi glädje i våra gruppförhållanden och i att åstadkomma förutsättningar som hjälper dem vi kommer i beröring med att bättre uttrycka det kausala. Detta – att bereda andra glädje för att åstadkomma förutsättningar, i vilka de bättre kan uttrycka sig själva – kan göras i det fysiska, såsom när vi söker förbättra deras fysiska livsvillkor, eller i det emotionala, såsom när vår närvaro ger dem frid och upplyftande känslor, eller i det mentala, när vi stimulerar dem till tankeklarhet och förståelse. Men verkan på oss själva blir glädje, ty vår handling har varit osjälvisk, oegennyttig och oberoende av aspirantens omständigheter eller världsliga ställning. Mycken lycka måste förgå, när sjukdom drabbar människan och ”många livs samlade skörd” trycker ner henne, eller när familjens, nationens eller släktets lidanden vilar tungt på det känsliga förstajaget. Ungdomens lycka eller den själviska isolerade människans belåtenhet (gömd som hon är bakom de skyddande begärens sköld) får inte förväxlas med glädjen.

Mitt i förstajagets nöd och bedrövelse kan man erfara kausalmedvetenhetens glädje. Mot detta tillstånd måste aspiranten sträva.

I formens förstörelse ligger all evolutions hemlighet. 45-jagen använder formen till det yttersta. De söker arbeta genom den, låter livet vara fångslat i den bara så länge som den fyller sin uppgift och släktet kan undervisas genom den. Sedan kommer den tid, då formen inte längre fyller den avsedda uppgiften, då strukturen atrofierar, kristalliserar och blir bräcklig. Dess förstörelse blir då både viktig och nyttig, och den förgår för att ersättas av en ny. Alltid byggs en ny form, alltid används den så länge som möjligt, alltid förstörs den, när den hindrar och hämmar det ljus som vill vidgas, och alltid byggs då snabbt en ny form. Detta har varit metoden sedan eonens begynnelse.^{6.9.1-8}

Det esoteriska sinnet

I all esoterisk undervisning värd namnet framhålls lärjungens inställning såsom särskilt betydelsefull. Hur förhåller han sig till det överfysiska, det ännu så länge enbart subjektiva, det esoteriska? Han måste intaga och konsekvent fasthålla ställningen av iakttagaren, som är avskild från iakttagandets och kontaktandets mekanismer. Han måste uppfatta sig själv såsom väsentligen en andlig varelse, till naturen, målen och arbetsätten olik de höljen han anser det ändamålsenligt att tillfälligt antaga och att bruka. Han måste inse sin enhet och sina beröringspunkter med alla liknande arbetare och så förvärva en medveten uppfattning om sin ställning i

hierarkin av andliga varelser. Det skall alltid ihågkommas att individen skall behålla sin status strängt för sig själv och visa sin utvecklingsnivå i ett liv av aktivt osjälviskt tjänande och en klar vision framom mänsklighetens allmänna uppfattning.

Varje arbetare svarar endast för sig själv och för sitt tjänande. Individens utvecklingsnivå framgår inte av gjorda anspråk utan av utfört arbete och visad kärlek och vishet, visad kunskap om planen för mänskligheten och visat esoteriskt sinne. Vad menas då med uttrycket "esoteriska sinnet"? Förmågan att leva och fungera i medvetenhetsaspekten, att äga en ständig inre kontakt med kausalmedvetenheten och Augoeides, vilket måste finna uttryck i aktivt visad kärlek och visdom och i förmågan att innesluta och känna sig såsom ett med allt som lever och andas. Det betyder en inre mental inställning som, vad den än riktas mot, är styrd med avsikt och vilja. Monadens riktade uppmärksamhet behärskar då mekaniska och automatiska höljesaktiviteten. Den kan styra och behärska den emotionala känsligheten, icke endast hos lärjungen själv utan också hos dem som han kontaktar. Med sin tysta tankes styrka kan han skänka alla ljus och frid. Med denna mentala förmåga kan han ställa in sig på såväl mental- som kausalvärlden, urskilja och välja ut de mentala verkande krafter och de begrepp som sätter honom i stånd att såsom arbetare enligt planen påverka sin omgivning och kläda de nya idealen i den tankemateria som gör att de lättare erkänns i vardagens tänkande och liv. Denna mentala inställning möjliggör också för lärjungen att orientera sig mot kausalvärlden, att i detta rum för inspiration och ljus upptäcka sina arbetskamrater, stå i förbindelse med dem och i förening med dem samarbeta i utförandet av planethierarkins plan.

Detta esoteriska sinne är vad aspiranten vid denna tid behöver mest utveckla. Förrän aspiranterna har i någon mån fattat det och kan använda det, kan de aldrig ingå som medlemmar i den nya gruppen, kan de aldrig arbeta som vitmagiker och måste dessa instruktioner förbli teoretiska och huvudsakligen intellektuella i stället för praktiska och effektiva.

Meditation behövs för utvecklingen av detta inre esoteriska sinne, och på utvecklingens tidiga stadier oavbruten meditation. Men allteftersom tiden går och människan får bättre kontakt med andrajaget, ersätts denna meditation nödvändigtvis med en stadig inriktning mot andrajaget, och då behövs inte längre detta slags meditation. Människans icke-identifiering med sina användbara höljen och tankeformer är då så fullständig att hon alltid lever i "iakttagarens säte" och från denna punkt och inställning riktar sina mentala och emotionala aktiviteter och de energier som möjliggör och nyttiggör de fysiska uttrycken.

Första stadiet i denna utveckling och kultivering av det esoteriska sinnet består i att behålla inställningen av oavbruten iakttagande utan identifiering.^{11.2.1-5}

Den högre mentalutvecklingen i framtiden

För att kunna arbeta i mentalvärlden måste man ha ett välutvecklat intellekt och även ha förvärvat medvetenhetskontroll till någon grad. Kärleken är den stora förenaren, den första attraherande impulsen i både makrokosmos och mikrokosmos, men intellektet är den främsta skapande faktorn och brukaren av energierna i kosmos. Kärleken attraherar, men intellektet attraherar, repellerar och samordnar, så att dess makt är ofattbar. Kan vi inte varsna ett framtida tillstånd i det mentala motsvarande det som nu råder i det emotionala? Ett tillstånd i världen, då intellektet är lika mäktigt och tvingande som begäret och känslan nu är?^{2.5.1}

Sålunda kommer människorna också att ledas in i den nya tidsålder, då "talet skall dö ut och böcker bli till intet", eftersom de mentala meddelelsesätten kommer att ligga öppna. Av språket beroende meddelelse kännetecknar inte bara fysiska världen utan också emotionalvärlden. Först i mentalvärlden sker all meddelelse oberoende av språket, först där råder verklig telepati. Människor kommer att inse att oväsen försvårar telepatisk meddelelse. Inte heller kommer det skrivna ordet att behövas, ty människorna kommer att använda ljus- och färgsymboler att fullständiga vad det mentala hörandet uppfattar. Detta ligger emellertid i en

avlägsen framtid, blir förmågor hos de kommande sjätte och sjunde rotraserna.

Det vanliga språket är på kunskapsförmedlingens område lika ineffektivt som den gamla talgdanken på belysningens område. Liksom elektriska ljuset har kommit i dess ställe, skall telepati och vision ersätta det talade och skrivna språket.^{8.2.75,76}

Med tiden kommer de individer som tillhör nya gruppen av världstjänare (spridda som de är över världen) att stå i en så nära förbindelse att de dagligen möts vid en bestämd tid i kausalvärlden, fullt skyddade för svarta logens machinationer. Detta blir möjligt först när individens hjärna och mentalmedvetenhet inrätats med kausalmedvetenheten och därmed alla tre medvetenhetsslagen samtidigt är i kontakt med gruppens medlemmar. Svårast i denna inrättning är att få fysiska hjärnan att medverka i förbindelsen. Hjärnans förmåga att mottaga och rätt uppfatta kausala intryck kan utbildas först sedan eterhöljets panncentrum väckts till medveten aktivitet och därefter inrätats med hjässcentret, så att de båda vibrerar i inbördes harmoni och därvid aktiverar centra i organiska hjärnan. Också mentalmedvetenheten måste utvecklas, så att individen kan med vilja rikta den utåt mot fysiska världen eller inåt mot kausalmedvetenheten liksom även intelligent skilja mellan intryck från fysiska världen, emotionalvärlden, mentalvärlden och kausalvärlden.^{7.3.44}

Koncentration, meditation, kontemplation

De flesta studerande saknar förmågan att tänka klart. Klart tänkande förutsätter förmågan att avskilja sig, om så bara för tillfället, från alla emotionala reaktioner och aktiviteter. Så länge emotionalhöljet befinner sig i ett tillstånd av okontrollerad vibration och dess begär, känslor och lynneskast är starka nog att tilldraga sig jagets uppmärksamhet, är aktiva processer av emotionellt tänkande omöjliga. För att klart förstå hur jaget med det mentalas hjälp kontrollerar det emotionala och varför denna kontroll är nödvändig måste man först ha någon kunskap om själva mentalmedvetenhetens natur och förmågor och sätta värde på koncentrationen och meditationen.^{8.4.1}

Koncentration är det mentalas fokusering eller riktande på det kausala. Detta innebär att de vanliga mekaniska och automatiska tendenserna till tankeformbyggande för stunden hämmas. Genom meditation, som är mentalmedvetenhetens utvecklade förmåga att hålla uppmärksamheten i det kausala och i detta kausala bli medveten om planen, lär han sig att uppfatta de ideer han behöver. Genom kontemplation inträder han i den tystnad som möjliggör för honom att hämta kunskap ur kausalvärldens kollektivmedvetenhet och att veta. Detta är det arbete som ligger framför varje aspirant, och därav nödvändigheten av att han förstår vad hans mentala problem består i, de verktyg han måste arbeta med och det bruk han måste göra av det han lär och vinner genom rätt bruk av sitt mentala redskap.^{6.8.25}

Kontemplationen är den period av stillhet som följer på den för nybörjare så svåra aktivitet som består i att inrätta hjärnan med det mentala (det högre mentala, först 47:5, senare 47:4) och det mentala med det kausala (först 47:3, senare 47:2), varvid emotionalhöljet och mentalhöljets två lägre molekyllager, 47:6,7, stillas, så att den koncentration och meditation erhålls som tjänar till att omrikta mentalmedvetenheten mot det kausala. Denna period motsvarar inandningen. Under denna period insamlas och höjes medvetenheten.

När denna ansträngning krönes med framgång, lämnar jagmedvetenheten förstatriaden och blir till jagmedvetenhet i kausalhöljet. Kausalmedvetenheten blir aktiv och uppfattas i både det mentala och hjärnan. Inkarnationshöljens automatiska och mekaniska aktivitet stillnar. En inspirerad väntan inträder. Det högre mentala – 47:5 och 47:4 – är aktiverat men stillat vad gäller mekanisk och automatisk aktivitet och är endast en klar mottagare av kausalmedvetenhet, samtidigt som monaden, kausalt självmedveten i kausalhöljet, tänker i samklang med alla kausalt medvetna individer inom den egna gruppen (47:2 fordras för detta), har tillgång till kausala kollektivmedvetenhetens resurser och formulerar sina mål i enlighet med

den planetomfattande planen. Detta skede av registrerad kausal medvetenhetsaktivitet följs av utandningsskedet. Perioden av mental stillhet avslutas, det avvaktande mentala blir åter aktivt, och i den mån det varit rätt inrättat och förmått vara blott och bart mottagare, blir det tolk och redskap för kausalmedvetenheten, vilken nu riktat sitt ljus på den uppmärksamma förstajagsmedvetenheten. Genom denna kan det kausala nu utarbeta de planer det formulerade i kontemperationens mellanskede. Det emotionala väcks till begär att i det fysiska förverkliga de planer, med vilka det rätt inrättade högre mentala söker berika sin erfarenhet. Därefter mottar hjärnan det överförda intrycket, varpå individen ordnar sitt fysiska liv så, att dessa planer kan rätt förverkligas. Det som här just beskrivits är naturligtvis ett redskap som skolats, anpassats och gjorts på rätt sätt mottagligt, och ett dylikt är något verkligt sällsynt. Mellanskedets senare del blir möjlig först sedan den förra delen, kontemperationen, genomförts.

Den lärjunge, som söker aktivt samarbeta med planethierarkin, deltaga i dess arbete i fysiska världen, måste lära sig arbeta icke endast genom att uppnå kontemperationens stadium utan också genom att med kunskap och förståelse använda skedena mellan in- och utandning i rent fysisk mening. Detta är den riktiga andningsvetenskapens verkliga ändamål. Hjärnmedvetenheten är nödvändigtvis inkopplad. Människan kan rätt använda uppehållen mellan in- och utandning först när hon erövrat förmågan att med obruten riktad uppmärksamhet genomföra kontemperationsskedet innefattande det kausala, det högre mentala och hjärnan. Liksom det högre mentala – 47:5 och 47:4 – aktiverats och stillats, så att det blivit en klar mottagare av kausal medvetenhet, så måste också eteriska hjärnmedvetenheten göras mottaglig för intrycken från detta högre mentala.

Det ena mellanskedet (från det kausala och det därmed inrättade högre mentala sett) inträder efter att jagmedvetenheten insamlats till det kausala, och det andra i slutet av det första, när lärjungen riktar kausalmedvetenheten mot det fysiska. Utandningen följer inandningen och har även den sitt mellanskede. Lärjungen får lära sig att med lätthet använda dessa båda mellanskedena, varav det ena påverkar det högre mentala och det andra hjärnan och eterhöljets högre centra.

Det finns, som alltid, en fysisk motsvarighet till denna process av uppmärksamhetens insamling till det kausala och utåtriktande i och från det kausala med sina två mellanskedena av stillhet och tanke. Resultaten av dessa båda mellanskedena är alltså: i det förra eller högre mellanskedet mottar kausalmedvetenheten en kausalidé eller en del därav och förmedlar den till det avvaktande högre mentala, i det senare eller lägre mellanskedet söker det högre mentala formulera kausalidén till en mentalidé och överföra denna till hjärnan, varefter fysisk handling kan följa.

Esoterikstuderande, som visat sin hängivenhet och mentala jämvikt, och som lyder reglerna och lagarna, kan börja använda de båda uppehållen i den fysiska andningen för intensiv aktivitet och använda viljekraften för att åstadkomma magiska verkningar. Jagmedvetenheten, som är fokuserad i hjärnan och har deltagit i kontemperationens arbetet, kan nu övergå till arbetet med att genomföra planen i fysiska världen. Detta arbete utför den medvetna människan genom att i den stillhet hon nått använda fokuserad viljeenergi. Också dessa uppehåll eller mellanskedena i andningen är som synes två till antalet: efter inandning och efter utandning. Ju mer erfaren lärjungen är, desto längre gör han uppehållen och desto större möjlighet skaffar han sig därmed att utföra fokuserat magiskt arbete.^{9.2.14-19}

Hur skall kausalidéerna nerdimensioneras till det mentala och hur skall därefter tankeformererna byggas, det vill säga idéerna klädas i mentala begrepp? Fyra förutsättningar kan anges:

1. En förmåga att uppfatta visionen. Detta innefattar en förmåga att om än svagt fatta den urtyp, efter vilken planethierarkin arbetar med att forma rasen. Detta betyder samarbete med manun och utvecklandet av såväl kausalmedvetenhet som högsta slag av mentalmedvetenhet (47:2-4), liksom även glimtar av essentialintuition (46:5-7). Essentialintuitionen snappar upp en aning av idealplanen, såsom den ligger i planetregeringen. När människor utvecklar denna

förmåga, får de kontakt med kraftkällor, som inte ligger i kausal-mentalvärlden (47), utan i värld 46, varifrån kausal-mentalvärlden själv näres och upprätthålles.

2. Efter att ha uppfattat visionen och fått en glimt av en bråkdel av dess skönhet (det är häpnadsväckande hur litet människor kan se!), ligger det i era händer att föra ner i mentalvärlden så mycket av planen som ni bara kan. Dimmigt och svagt är först ert grepp om den, likväl börjar den taga form. I början är det bara sällan ni kan kontakta den, ty visionen kommer genom kausalhöljet, och få kan hålla denna höga medvetenhet länge nog. Men kampen med att uppfatta leder till resultat, och så småningom sipprar idén igenom till mentalvärlden (47:4). Där blir den en mental tanke, något som kan bestämt uppfattas och utformas såsom en grundval för tänkande.

3. Därefter följer ett skede, där ni bygger er tankeform av så mycket av visionen som ni kan få igenom till ert medvetande. Detta måste göras långsamt, ty vibrationen måste vara stadig och formen måste byggas väl. Brådska leder ingen vart. Medan ni bygger, uppstår en längtan efter att få se visionen förverkligad på jorden, se den bli känd för andra människor. Sedan vitaliserar ni tankeformen med er viljas kraft, söker ni få den att vara. Rytmen blir tyngre och långsammare, det material ni bygger in i formen blir med nödvändighet grövre, och ni finner att er tankeform av visionen kläds i mental- och emotionalmateria.

4. Lycklig den lärjunge som kan föra visionen ännu närmare mänskligheten och bidra till att förverkliga den i fysiska världen. Förverkligandet av någon del av visionen i fysiska världen är aldrig en enda människas arbete. Först när den uppfattats av många, först när dessa arbetat på dess materieförform, kan denna vision genom deras förenade ansträngningar manifesteras i det fysiska. Detta visar värdet av att skola den allmänna opinionen, ty en dylik skolning för många hjälpare till de få visionärernas hjälp. Lagen gäller alltid: i nedstigandet sker differentieringen. Två eller tre individer uppfattar planen med sin intuition. Sedan aktiverar de med sitt tänkande mentalvärldens materia, och tänkare får tag i idén. Detta är svårt att lära och göra, men belöningen är stor.

Hylozoikens publicering från år 1950 medför att det blir lättare att föra visionen närmare mänskligheten, eftersom kausalideerna kunnat nerdimensioneras i ett mentalsystem, befriat från symbolikens oklarhet. Därigenom vilar också ett större ansvar på esoterikerna att lära sig bemästra systemet och i sin tur föra ut det till mottagliga medmänniskor.

För dem som kämpar, strävar och håller ut, blir glädjen dubbel, när visionen förverkligas i det fysiska. Kontrastens glädje blir er, ty när man erfarit ett mörkt förflutet, jublar man när mödan bär frukt i ljuset. Glädjen av ett kamratskap, som prövats och bestått prövningen, blir er, ty de år som gått har visat er vilka som är era utvalda kamrater, och i det gemensamt utståndna lidandet har banden stärkts. Glädjen av den fred, som kommer av seger, blir er, ty för trötta krigare är framgångens och vilans frukter tvåfalt ljuva. Glädjen av att delta i arbetet med hierarkins plan blir er, och allt är gott som förenar er med hierarkin. Glädjen av att ha bidragit till att hjälpa en behövande värld, att ha fört ljuset till förmörkade själar, att i någon mån ha helat världseländets öppna sår blir er. Och av vetskapen om att man använt sina dagar väl och av den tacksamhet, som räddade själar visar, kommer den djupaste glädjen – den glädje läraren erfar, när han hjälpt en broder att klättra litet högre på stegen. Detta är den glädje som hålls framför er alla – och den ligger inte så långt framme. Arbeta alltså, inte för glädjen men fram till den, inte för belöningen utan av det inre behovet att hjälpa, inte för tacksamheten utan av den drift som kommer av att ha skådat visionen och insett den funktion ni måste fylla för att denna vision skall förverkligas på jorden.^{6.8.26-33}

LA 2014-11-18.